

El gran dilema del Bloc

Immers en l'esquizofrènia de tenir 300 regidors i haver-se quedat fora de les Corts Valencianes, el Bloc Nacionalista Valencià celebrarà els pròxims 4 i 5 d'octubre un congrés extraordinari, el més imprevisible de la seua història. D'aquest conclave pot eixir una executiva àgil, triada per treballar el futur, o una altra de compromisos, que responga als equilibris familiars.

El Bloc Nacionalista Valencià va començar a encaminar-se cap a un congrés extraordinari, que molts dirigents volen qualificar com "el de la renovació", al moment mateix que es començaven a conèixer els resultats de les eleccions valencianes, la nit del passat 25 de maig. El Bloc, amb 114.000 vots, es quedava a 8.000 paperetes d'arribar al 5% necessari per obtenir representació a les Corts Valencianes (sense aquest llistó, li haurien correspost quatre diputats). Una derrota que va obrir més ferides que mai, ja que en aquesta ocasió els responsables del partit estaven convençuts que entrarien en l'hemicicle valencià per primera vegada en la seua història. Una desfeta atenuada pels seus bons resultats municipals: 140.000 vots, el 5,7%, que els ha conduït a obtenir 300 regidors.

La mateixa nit electoral, el president, candidat i líder històric del partit, Pere Mayor, posava el càrrec a disposició del partit. Amb el pas de les setmanes, Mayor ha començat a aclarir el seu posicionament. Primer, quan en conferència de premsa li van preguntar sobre la seua continuïtat com a president, va assegurar que totes les opcions estan "damunt de la taula". Després ha concretat que pot continuar com a president si es donen una sèrie de condicions. El pes que tindrà Mayor en el partit a partir del pròxim mes d'octubre és una de les principals incògnites que plana sobre el futur del Bloc.

La posició de Mayor s'ha vist debilitada amb el pas de les setmanes per la cascada de dimissions irrevocables d'algunes de les persones que han dut les regnes del partit. Primer, va deixar el càrrec de

regidor en Dénia un dels dirigents històrics indiscutits del Bloc, Sebastià Garcia, cap de llista per Alacant. Garcia dimitia perquè el Bloc havia perdut el diputat provincial de la Marina Alta, malgrat que ha consolidat aquesta comarca com un dels principals graners del Bloc. Amb el 16%, la Marina Alta és la comarca on el partit té el major percentatge de vot. Després, deixaria el càrrec de regidor un altre dels històrics, Josep Chaqués, que el passat 25-M perdia l'alcaldia d'Almussafes (Ribera Alta).

Dies més tard arribava l'escapçament del col·lectiu de gent que ha fet de nucli dur del partit des de València els darrers anys, *los Niños de San Jacinto*, coneguts amb aquest qualificatiu pel nom del carrer de la seu central del Bloc. Dimitien dues de les peces claus d'aquest grup: Ferran Puchades, secretari d'organització, que estava afeblit també pels decebedors resultats en les eleccions municipals de València, on era candidat, i el responsable de la campanya electoral del partit, Natxo Costa, que anunciava l'abandonament de la seua plaça d'alliberat.

Amb aquesta successió de renunciïes, un Pere Mayor que es trobava entre l'espasa i la paret va haver de matisar el passat 21 de juny que no tornaria a ser el candidat a la presidència de la Generalitat i que no seria la cara del partit en el seu dia a dia. Mayor, no obstant això, no renuncia a ocupar una presidència amb pes polític.

La situació és a hores d'ara molt confusa dins del partit. El Bloc haurà d'elaborar la seua estratègia política, en la qual probablement no hi haurà canvis substancials, i una ponència d'estatuts que haurà de trobar una fórmula de direcció, que és

Imatge del segon congrés del Bloc, celebrat el maig del 2002. Aleshores es van mostrar dos fronts dins del partit: el dels oficialistes i el dels crítics. Tot i que ningú no sap encara ben bé què pot passar el pròxim 4 d'octubre, sembla que les correlacions de forces seran molt diferents.

la clau de volta d'aquest congrés, ja que haurà de definir com es porten les regnes del partit. Algunes veus ja parlen de canviar l'estructura de comandament per crear una secretaria general, que duria el pes polític del dia a dia, i una presidència de contingut indeterminat, que podria servir per a encaixar Mayor en la nova estructura. Un dels elements més decisius per conèixer el futur del Bloc serà comprovar si aquesta presidència té un paper simbòlic o un pes determinant en la línia política del partit. Alguns dirigents del Bloc temen que un pes excessiu de Mayor en el funcionament del Bloc pugui eclipsar la figura d'un possible nou secretari general.

De moment, però, no se sap res. Han començat ja els moviments dins del partit, però no hi ha cap alternativa organitzada. En el passat congrés, el mes de maig del 2002, es van visualitzar dos fronts dins del Bloc. Un d'aquests, qualifi-

Una de les grans incògnites és saber si Mayor tindrà un paper simbòlic o seguirà marcant la línia política del Bloc

ficat com l'oficialista, s'estructurava al voltant de *los Niños de san Jacinto*. L'altre, l'heterogènia amalgama dels crítics, estava encapçalat per un dels altres pesos pesants del partit, la vicepresidenta Pepa Chesa. Dins dels crítics, es va alinear el sector del Bloc escorrot a l'esquerra, liderat per Xavier Hervàs, que té implantació

bàsicament a la Ribera Alta, amb cinc comarques més descontentes amb la direcció de València per raons diverses: la Plana Baixa, la Safor, la Marina Baixa, el Baix Maestrat i el Camp de Morvedre. En l'elecció del número dos de la llista autonòmica per la circumscripció de València, el passat mes d'octubre, es va tornar a veure l'existència d'aquests dos fronts. Pepa Chesa va eixir elegida per un sol vot enfront de Vicent Flor, del sector oficialista. Ara, sense un enemic que l'aglutine, ja que Puchades i Costa han dimitit, la cohesió del sector crític es pot volatilitzar.

Totes les fonts del partit consultades per aquest setmanari coincideixen a considerar imprevisible el desenllaç del congrés. D'una banda, dins del sector qualificat com a crític, Pepa Chesa, també una històrica, no renuncia a res. Sens dubte, maniobrarà per no quedar-se despenjada dels nous òrgans de govern. És una

Pere Mayor, pressionat per les contínues dimissions de càrrecs del Bloc, s'ha vist obligat a matisar que no serà de nou candidat a la presidència de la Generalitat Valenciana.

incògnita saber amb quins suports pot comptar aquesta vegada. Una de les peces clau d'aquest sector, Emili Selfa, secretari comarcal de la Safor, es desmarca del suport a cap dels líders històrics del partit. "Als llocs essencials del partit, s'ha de fer una renovació en profunditat, de tots els qui han estat en primera línia. Si no es fa, el projecte no resultarà creïble", avisa. Selfa és una de les deu o dotze peces clau que pot decidir el congrés, i més ara que ha sortit reforçat pels magnífics resultats del Bloc a la seua comarca.

Per l'altra banda, tampoc no se sap quin posicionament poden prendre *los Niños de San Jacinto*, els quals, encara que amb menys pes que ara fa uns mesos, poden arrossegar darrere seu una bona part del Bloc. En el congrés del pròxim mes d'octubre, no seran un suport incondicional de Pere Mayor. És més, poden acabar sent el seu principal contrapès, i fins i tot protagonitzar el que seria una revolució en la força nacionalista, una llista de confrontació sense l'actual president. Seria la primera vegada que s'arribara a l'hora de la votació amb dues opcions representatives. Fins ara, les diferències s'han arreglat sempre en els despatxos i corredors, i s'ha arribat al congrés amb una única llista, sempre també encapçalada per Mayor.

Selfa: "Als llocs essencials, s'ha de fer una renovació de tots els qui han estat en primera línia"

De la resolució de tots els moviments dels diversos grups del Bloc, el pròxim 5 d'octubre, haurà d'eixir el secretari general que encapçale el projecte. De pretendents no en falten, encara que de moment ningú no vol fer oficial el nom de cap candidat per no cremar-lo pel camí. Un d'aquests podria ser el president del consell nacional, Enric Morera, qui, després d'una intensa activitat política fins a l'any 2000, va retirar-se a un segon pla. Morera, un home que no s'ha cremat en les baralles internes del partit, podria despertar un elevat grau de consens al seu voltant. Una altra persona que tampoc no renuncia a prendre les regnes del Bloc és el secretari comarcal de València, Vicent Flor, qui està clarament alineat amb el

que ha estat el nucli dur de la directiva fins fa poques setmanes. Flor ja ha dit que estaria disposat a encapçalar una executiva en la qual no estigueren ni Pere Mayor ni Pepa Chesa.

Aquests dos no són els únics candidats possibles. Hi ha altres persones del consolidat entramat local de la formació nacionalista que poden presentar-se avalades per l'experiència municipal. Podria ser el cas del secretari comarcal de l'Horta Nord, Enric Carbonell, qui ha enfortit els resultats electorals del Bloc en la seua comarca, o Antoni Porcar, cap de llista de Castelló, que ha pujat en aquestes eleccions d'un a dos regidors. Porcar, en aquests moments una de les persones més valorades dins del Bloc, no descarta res. "Ho he sacrificat tot per aquest projecte. Jo faria el que fóra per aquest partit. Estaria disposat a encapçalar-lo, encara que és difícil que accepte. Tinc el problema que sóc de Castelló. Ara bé, vull pensar que també hi haurà altra gent que ho podrà dur", explica a aquest setmanari. Porcar també aposta, en sintonia amb molts altres dirigents, per una executiva reduïda que puga treballar amb agilitat "per enfortir l'organització".

La nova executiva hauria de disposar de marge de maniobra per intentar resoldre el gran problema del Bloc, evidenciat amb contundència en aquestes eleccions: l'escassa implantació a les àrees metropolitanes de València i d'Alacant. "Haurérem de fer una reflexió en profunditat per respondre a la dualitat del país. Potser a les ciutats grans hem de llançar una misatge al voltant dels valors de l'esquerra", creu Selfa.

Descartat qualsevol tipus de qüestionament en profunditat de la línia ideològica del Bloc i dels fonaments del projecte, més enllà d'algunes crítiques com ara la que es fa des de dins del partit a l'excessiva ambigüïtat respecte del PP en la recent campanya electoral, la disjuntiva consisteix a saber si d'aquest congrés ix una executiva àgil i renovada que puga dissenyar amb comoditat el futur del projecte o, en canvi, esdevé una successió de compromisos familiars que canvien alguna cosa perquè tot continue igual.

Miquel Calvet